

Историята на едно пръстено гърне.

зъ спокойно си почивахъ въ земята въ видъ на пръстъ. По едно врѣме слушамъ, че нѣщо трополи. Понадигнахъ се и що да видя: единъ човѣкъ иде съ колисарка, впрѣгната съ единъ конь. Щомъ се приближи, човѣкътъ спрѣ колисарката, взе мотиката и копъ! копъ! почна да копае. Колко болки усѣцахъ, до като ставаше това, ала човѣкътъ не искаше да знае; той си караше работата до гдѣто азъ и много мой сестри се видѣхме натрупани на купъ. Послѣ човѣкътъ взе лопатата, нахвърля ни въ колисарката и потегли съ насъ.

Слѣдъ малко ние се видѣхме изтоварени на купъ въ двора на този човѣкъ. Какво ли ще стане съ насъ! — мисляхме си ние и треперяхме отъ страхъ, ала нѣмаше кой да ни пита. По едно врѣме гледаме: пакъ сѣщия човѣкъ иде и носи не само мотика и лопата, ами и мѣдникъ въ рждѣ. Като дойде при насъ, той възпрѣтна крачоли до колѣнетѣ и ржкави до лактетѣ, поразкопа ни малко, поля ни съ вода и почна да ни мачка. Полива, мачка, полива мачка. . . Ехъ че мачкани ли бѣше я? И сега като си припомня, страхъ и трепетъ ме обзема.

Слѣдъ едно продължително мачкане, ние всички станахме меки и жилави като тесто. Защо ли тоя човѣкъ ни подлага на такива мъжки?